

הצד המואר של הירח¹ - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/

© נעמה בר-שדה², נובמבר 2009.

אנה איננה סופרת מקצועית.

אנה אינה בעלת מקצוע.

אנה עוסקת בזנות.

אנה אדם חצוי.

אנה בחרה באומץ רב להביא את סיפור חייה בצורה של יומן חיים, המלווה אותה לאורך תקופה של שנה וארבעה חודשים (22.8.2007-17.4.2006). כמחצית מתקופת הכתיבה אנה עוסקת בזנות. היא מנהלת שיח פנימי עם עצמה, מנסה להבין מדוע התחילה לעסוק בזנות, מדוע נשארה בה ולמה חזרה לאחר הפסקה.

חלק ניכר מן המסע, עשתה ללא ליווי טיפולי. לבד. כשם שהייתה לבד בזנות. תוך כדי הקריאה נחשף התהליך שאנה עוברת עם עצמה. בראשיתו, אנה נחשמת על ידי ההגנות הדיסוציאטיביות³ ולא מתאפשרת לה בדיקת עומק של הסיבות המורכבות והלא מודעות אשר הובילו אותה לזנות. היא מזכירה חוויות ילדות טראומטיות, אולם לא מאפשרת לעצמה לעצור במקומות אלו, ולשאול שמא הפנייה לזנות קשורה במשהו לאוורירי בבית ולחוויותיה. בחלק בו נכנסו לחייה שתי דמויות משמעותיות, הפסיכותרפיסטית ולקוח אליו פתחה רגשות, חל שינוי ביכולתה להיות במגע עם רגשותיה, אשר התבטא בהעזה לעזוב את הזנות וגם בסגנון ובתוכן כתיבת הסיפור. אצמד במאמר כמעט באופן מלא לסדר הבאת התכנים על ידי אנה, המבטא את ההתפתחות הרגשית שהיא עוברת.

¹ אנה (2009). הצד המואר של הירח. מעולמה של אישה צעירה במעגל הזנות בישראל. תל-אביב, רסלינג.

² פסיכולוגית קלינית בכירה מדריכה

³ בר-שדה, נ. (2008). התפתחות השימוש בהגנות דיסוציאטיביות בקרב נפגעי תקיפה מינית בזמן הטראומה ולאחריה. www.hebpsy.net/articles.asp?id=1799

אנה משתמשת באופן פעיל ומאסיבי בהגנות דיסוציאטיות, אשר מאפשרות לה את הפנייה והעיסוק בזנות.

הניתוק הרגשי (דיסוציאציה) שמפעילה כדי שתוכל לעסוק בזנות, בולט גם באופן כתיבת החלק הארי של הספר.

אנה מתקשה להישאר במקומות קשים רגשית. מידי פעם היא "מגיחה", "נוגעת", אך עד מהרה חוזרת לניתוחים אינטלקטואליים מרוחקים, אשר מגנים עליה מפני הכאב שבחשיפה בפני עצמה ובפני האחר.

גם כאשר היא מדברת על הכאב, היא בד"כ מדברת ממקום שמור ומאופק.

פרק הפתיחה, מבטיח לנו מסע בזמן ובנפש. מסע מורכב ולא פשוט. נגיעות רגשיות, בהלה גדולה והתכנסות בהגנות ניתוקיות, אשר הקורא, בהתאם למבנהו הפנימי, יגיב באופן שונה לאתגרות אלו.

הפרק הראשון עלול להרתיע. אנה כותבת אותו תוך ניתוק רגשי, המעורר בקורא תחושת ריחוק.

כשמסתננת אמירה רגשית "לעיתים אני עייפה מהעבודה ומרגישה שאני שונאת אותה, וממש לא בא לי לעבוד בזה יותר" (עמ' 15, 17.4.06), ההגנות משנסות מותניהן ומשתיקות פרץ רגש 'מיותר' ומסוכן זה והיא כותבת "ואז אני שולפת את רשימת החלומות מהמגירה ואני אומרת לעצמי: אנה, את לא הולכת לוותר על ההזדמנות שלך לעשות הרבה כסף ועל הגשמת החלומות שלך, נכון?...?" (עמ' 15, 17.4.06).

בסופו של פרק היא מסגירה את האובססיה שמניעה אותה, ושאת גילוייה נפגוש במהלך הספר "לא! אני לא הולכת לוותר לעצמי! אני אעשה את זה, אני אעבוד קשה, ובסוף יהיה לי הכל" (עמ' 15-16, 17.4.06).

"הכל" בשלב זה עבור אנה מתרגם למושגים חומריים. היא אינה מחוברת כלל לחסכים הרגשיים שלה.

נרמז כבר, כי הספר אינו מושלם מבחינה ספרותית, אולם כפי שאציג במאמר, דווקא חוסר מושלמותו מאפשר לקורא ללמוד באופן הטוב ביותר, על המנגנונים אשר מאפשרים לנערה לפנות לזנות.

מתוך הבלבול הפנימי אנה מצליחה לפעמים לבלבל גם את הקורא. היא רואה בזנות עבודה לכל דבר, ועל כן מתארת אותה במושגים הלקוחים מעולם העבודה. אולם

הצד המואר של הירח - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/ נעמה בר-שדה

בתוך התייחסות מנותקת זו היא יכולה לומר בהקשר לעבודה "אני מעדיפה סקס נורמאלי לחלוטין עם הרבה רגש, נשיקות, מחמאות..." (עמ' 22, 22.4.06), ולהתגדר בקהל לקוחותיה הקבועים שחוזרים אליה, דבר אשר עלול להשאיר את הקורא בתהייה שמא היא נהנית מעבודתה.

וכדי להגביר את הבלבול היא מודיעה לקורא ולעצמה במקום אחר, "הרגשות הם אויב מספר אחת בעבודה הזאת- יותר מלקוחות קשים, יותר מימים דלילים בעבודה, ויותר מפקידה מעצבנת" (עמ' 24, 22.4.06).

באמירה זו מקופל המפתח להבנת הדינאמיקה המורכבת והמבלבלת. שכן, רק כאשר פועלים ממקום של ניתוק רגשי, ניתן לפתח יחס מפוצל כלפי הלקוחות: מצד אחד לראות בלקוחות "קשים" ובמנותק להשתוקק לכך שימי העבודה לא יהיו דלילים ולמעשה מרובי לקוחות.

דינאמיקה זו באה לעזרתה כאשר החליטה, שהיא עוברת לעבוד בזנות לאחר התלבטות של לילה אחד בלבד. "באותו יום הרגשתי רע עם עצמי, לקחתי את הכסף לפני שעזבתי את הדירה וכבר ביציאה מהבניין, במעלית, התלבטתי אם להיכנס ולעסוק בזנות או לא. בלילה כמעט ולא ישנתי, מעודדת את עצמי שזה יעבור מהר ושאת החלק הקשה, של הקפיצה למים, כבר עברתי. התחלתי לעבוד ביום למחרת." (עמ' 31, 19.5.06).

ההבלחות הרגשיות ילוו את הספר לאורכו. משאירות את הקורא משתוקק להישאר איתה בעולמה הפנימי הדואב, לחוש את האמפתיה והדאגה, לחוות איתה את הבושה המלווה בחשש כמעט פארנואידי שמא תיחשף זהותה כזונה ותושם ללעג (עמ' 33). אולם בשלב זה הקורא חש שוב ושוב שהצוהר נסגר בנקל על ידי מלל מרוחק, לעיתים טכני, אשר נועד לשמור עליה מפני הכאב.

אנה מודעת לניתוק הרגשי שלה ולחיוניות של מנגנון זה, כדי שתוכל להמשיך בעיסוק בזנות. יחד עם זאת, היא מבטאת געגוע לחיבור רגשי ולאינטראקציה זוגית בעלת אפיונים נורמאליים. היא כמהה "לישון בתנוחת כפיות ולהיות מחובקת על ידי בן זוג אוהב בלילה, ללכת יד ביד עם מישהו...לעשות סקס מלא אהבה ורגשות...מגיע לי לחיות את חיי מתוך אמת גדולה ולחוש שאני אמיתית..." (עמ' 47, 8.6.06).

אחד ההיבטים של הניתוק הוא המשחק והשקר, שהינם אלמנטים מודעים ו"רכים" יותר, ופחות פתולוגיים על הרצף הדיסוציאטיבי.

אנה מספרת שהפכה לשחקנית כדי לרצות את לקוחותיה, וכי כישרונה מבוסס על מידת יכולתה לשלוט ברגשותיה ובמחשבותיה, במחיר האזנה חלקית לעצמה. כך הקורא מבין כיצד אנה וחברותיה מתפקדות מקצועית בחדר עם הלקוחות. בהקשר זה מעניין לקרוא את הגדרתה של אנה לזונה.

"מי אשר לא נאמן לעצמו ולעקרונותיו וזונח או בוגד בעצמו למען קבלת תשלום כלשהו [לאו דווקא בכסף] (עמ' 38, 23.5.06).

אנה מזכירה, אם כך לקורא שלא ללכת שולל אחר הגנותיה, כיוון שמדובר במסכות בוגדניות. היא מצביעה על תחושת הנבגדות העצמית הבוערת בתוכה, עטופה בכישרון משחק המתוחזק על ידי הגנות דיסוציאטיביות חזקות. כאשר מתגלים בהן סדקים, נחשף הרגש. בכל פעם רגש מסוג אחר. עד כה, למשל, לא ניתן היה לקלוט עוינות של אנה כלפי הלקוחות כקהל כללי. אולם, כאשר היא עוסקת באפיונם של הלקוחות, היא מרשה לעצמה לבטא לראשונה תחושות כוללות כלפיהם: "אני בזה ללקוחות עקב העובדה שהם משתמשים בגופי ובחולשתי לכסף כדי לספק את היצר המיני שלהם, שביסודו מרוכז רק בעצמם ונמול אהבה ואכפתיות אמיתית..." (עמ' 49, 8.6.06). בהמשך היא מכנה אותם צבועים.

רגש מסוג אחר לחלוטין הוא האהבה. נוכח התאהבותה באחד הלקוחות, היא מתארת את הקושי לוותר על הניתוק "פחדתי מהנוכחות של הרגשות, הרגשתי כאילו הורידו לי עור מהגוף, הרגשתי חשופה מאוד ולקח לי זמן להפשיד, לאפשר לעצמי לחוות ולהתאהב" (עמ' 52, 8.6.06).

ההשוואה שאנה עושה בין הדחף המיני של גברים לזה של נשים, מספקת לה הזדמנות נוספת לזנוח לרגע את הגנותיה ולגעת ברגש באמצעות שיחזור זיכרונות. היא מספרת לקורא אודות חוויתה המינית הראשונה, עת שהתה במיטת הוריה בגיל 3. אביה ניסה ללטף את ישבן אמה וזו כעסה וצעקה עליו. אנה, שלא הבינה את הסיטואציה, נתקפה בפחד. היא מוסיפה ומספרת, כי הסתבר לה אחר-כך שהוריה הפסיקו לקיים יחסי מין זמן קצר לאחר שנולדה, כי עברו לשינה בחדרים נפרדים, כי אביה צפה בסרטים פורנוגרפיים עם אחיה, וכי ניסה ליצור קשרים אינטימיים עם

הצד המואר של הירח - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/ נעמה בר-שדה

חברות אחיותיה. "ומאחר שהמדינה שלי לא תומכת בי בשעת מצוקה, ומאחר שלא מצאתי עזרה אחרת-באין מוצא אחר הגעתי לזנות" (עמ' 72, 8.6.06).

התיזה המאוד ברורה של אנה לגבי סיבת פנייתה לזנות, נמצאת בשירות ההגנה הדיסוציאטיבית. כשאנה מכריזה כמו מנטרה, כי פנתה לזנות כדי לאזן את תקציבה הכלכלי, היא יכולה להתעלם מן המצוקות שהעיסוק בזנות מסב לה.

זו אנה. קופצנית. מדלגת מן הכאב אל הניתוק, בדומה לדילוג מלקוח ללקוח.

כשהיא מספרת על כך שלקתה בפטרייה וגינואלית, היא אמנם מדברת על חוסר הנוחות הפיזית, אבל באותה נשימה היא מדברת על ההפסד של ימי העבודה ולא ברור ממה מוטרדת יותר.

באחד הימים הפסיקה את יום העבודה. היא חשה גועל שאין לשאתו מריחות הגוף של לקוחותיה, ולא יכלה לשאת את המיקום שלה כחיית קרקס המשעשעת אותם. היא נמשכה אל הצורך לשאוף אוויר צח ללא מחויבות.

אנה מנסה לנתח ולתאר את שעובר עליה ומגיעה למסקנה המנותקת כי הבעיה היא "אי תשלום שכר הוגן" (עמ' 78, 8.9.06).

היא מסבירה לעצמה, שאם הייתה מקבלת חמישה לקוחות תמורת שכר הוגן הייתה מסתדרת, וחושבת על פתרון אלטרנטיבי לעבוד באופן פרטי תמורת שכר גבוה. חרדתה של אנה קיומית, והיא אינה מודעת לעוצמתה. כאשר היא עושה סיכום ביניים ושואלת את עצמה "אז איפה אני היום?" (עמ' 82, 8.9.06), היא מתמקדת בעיקר בהישרדותה הכלכלית.

היא משכנעת את עצמה, כי תחושת החסר הבלתי נסבלת שלה היא חומרית בלבד "התחייבתי מול עצמי, מול הנשמה שלי, שלעולם לא אניח לעצמי להיות שוב בעמדה של חוסר כלכלי, כי חיים בתוך החוסר הזה הם בלתי נסבלים לעומת חיים בתוך הזנות" (עמ' 36, 19.5.06).

במקום אחר, היא נוגעת לראשונה באופן גלוי ברכושנות שלה "אני כל כך רכושנית, כל כך נאחזת בכסף, כל כך סובלת למען הכסף..." (עמ' 104, 26.10.06).

באותה נשימה מדברת אנה על משפחתה. היא חשה את החיבור שבין הרכושנות, הצורך להתמלא, הצורך בביטחון קיומי עם חווית החסר העצומה שחוותה

ממשפחתה, על אף שאינה מחברת בין הדברים באופן מודע. אופן הכתיבה, הסמיכות הטכנית כביכול בין הנושאים, הוא העושה את החיבור. מסיפורה עולה שאנה הייתה הבת הצעירה למשפחה שמנתה שבע נפשות, וכי הכבוד ההדדי לא שרר בין בני המשפחה. אמה ילדה אותה בהיותה בת 41, לאחר שהתמודדה עם מחלת הסרטן ותוך שההיריון היווה איום על חייה. אביה התנגד להיריון ואילו אם אמה עמדה על כך שלא תבצע הפסקת היריון. ההיריון והלידה עברו בשלום.

אנה גדלה בתחושה שהיא "פאנצ'ר", הרגישה עול, לא נאהבת ושנאה את משפחתה. בגיל 15 הגישה תביעה במשטרה כנגד אביה על שהכה אותה. היא מביעה חשד שנוצלה מינית כילדה כיוון שמחקה מזיכרונה את ילדותה המוקדמת, וכיוון שיש בה חשדנות לא מוסברת כלפי הגברים במשפחתה. היא מדווחת על אלימות וקנאה רבה בין אחיה, ואלימות בין ההורים. "המשפחתיות לא הייתה אף פעם חלק מן המשפחה שלי, תמיד הייתי לבד במלחמת קיום ואהבה עם העולם" (עמ' 107, 26.10.06). אנה מתארת ניתוק בין אביה לבינה לאורך כל שנות ילדותה. החשש שלה להיבגד ולהינטש כל כך גדול, עד כי הבגידה היא חלק בלתי נפרד מן הפנטזיה שלה על זוגיות "ייהיה לי בן זוג שאוכל לסמוך עליו ושלא יבגוד בי לעולם" (עמ' 108, 26.10.06).

כניסה נוספת לעולם הרגש מתאפשרת לאנה באמצעות שאלתו של חבר למה פנתה לזנות. כך בערב יום כיפור אנה נזכרת בצרור זיכרונות טראומטיים. היא נזכרת לראשונה, שבגיל 17 ניסתה להתאבד בעקבות בגידת חברה הראשון והאהוב, נזכרת באלימות המילולית והפיזית של הוריה כלפיה ובתחושותיה שאין לה בית אליו יכולה לחזור לאחר נטישת החבר עימו התגוררה, בשנאת אמה לאביה ולגברים בכלל, ובהטפה שלה שיש לנצל גברים.

חמישה חודשים לאחר תחילת כתיבת הספר, זיכרונות אלו מביאים את אנה לתובנה, שכנראה מי שבוחר בזנות "עוזב את עצמו" (עמ' 86, 8.9.06), וכי יש נסיבות רגשיות אשר מביאות אותו לכך.

היא מודעת לכך שמחקה את ילדותה המוקדמת מזיכרונה, ומציינת שיש מקום לבדוק את הסיבת העמוקה לפנייה לזנות בטיפול פסיכולוגי.

אולם זיכרונותיה של אנה נשארו כאי מבודד, והגנותיה הניתוקיות ממשיכות להיות פעילות ביותר. יש שיראו בכך אות לסתגלנות. כיוון שכאשר אנה נפגעת וננטשת על ידי פקידה היא מייד מוצאת פקידה אחרת, ומשגם זו נוטשת אותה היא מאפשרת לעצמה להיות לרגע קצר בלבד בכאב "כשאמרה לי זאת רגלי רעדו, חשתי אומללה ועצובה והבנתי שאי אפשר לסמוך על פקידות או על בני הזוג "הליברלים" שלהן שלא יהפכו את עורם בתוך יום" (עמ' 100, 20.10.06), ועוברת מיד לתיאור הפתרון הפעלתני-שורדני של הבעיה "החודש הזה עף לי מהר מהר, היה קצת מפחיד וקצת מבולגן, אבל בסוף זה מסתדר...עכשיו אנצל את הזמן לנוח עוד קצת, הערב אני נפגשת עם חברות ומשם אקפץ ללקוח..." (עמ' 100-101, 20.10.06).

אולם אנה חשה, שהיא משלמת מחיר רגשי כבד על הניתוק, והיא מנהלת בתוך עצמה מאבק עם נטייתה לפצל ולנתק "אני רוצה להצליח לכתוב על התחושות והרגשות שלי. עד שסוף סוף אני מתעוררת רגשית ומביטה אל תוכי ולא בורחת ממה שעולה, אני מנסה להיאחז בזה בשתי ידיי ולא לתת לפתיחות שבי לחמוק ולהתחלף בסגירות המוכרת והמנוכרת ששולטת בי" (עמ' 101, 24.10.06).

שבעה חודשים מתחילת הכתיבה ניכרים סימנים ראשונים של אינטגרציה. "מעבר לזה, הזנות נמאסה עלי. כל לימודי התזונה והנמטרופתיה מדברים על כבוד לעצמי ולגוף ואלו דברים שאני לא עושה. אני פשוט חצויה-מצד אחד אני מתעללת בעצמי ומצד שני אני לומדת כיצד לרפא אנשים ולענות את אורח חייהם" (עמ' 111, 9.11.06). המשפט נחוות כנאמר ממקום של תובנה, וכשהיא ממשיכה ומרחיבה את ההתייחסות בנושא, הקורא צריך להתאמץ משהו כדי להבין את ההקשר, כדי לקלוט שהיא ממשיכה לדבר באותו נושא. הדברים מובאים באופן אינטלקטואלי-מנותק. היא מתארת שני מקרים בהם הגיעה ללקוחות אשר דחו אותה. האחד טען שהוא נאלץ ללכת לעבודה, השני כלל לא פתח את הדלת. אנה אומרת "זה היה מעצבן נורא וכמו בימי קדם הזכרתי לעצמי שלא לקחת ללב...השקרנות שלהם היא שמרגיזה אותי יותר מביטול הפגישה עצמה..." (עמ' 11, 9.11.06). היא אינה מחוברת לכאב הדחייה, אם כי הוא מרומז באמירה "לא לקחת ללב".

הצד המואר של הירח - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/ נעמה בר-שדה

כעבור 11 יום מן היום בו דיברה על האמביוולנציה שלה כלפי הזנות, אנה מפסיקה לעסוק בה, תוך שמשאירה לעצמה פתח חזרה "שנה וחודשיים הייתי בדרך הזנות. ואני לא יכולה יותר. השבוע, כך נראה, בהסכמה לא גלויה עם עצמי, הפסקתי...אני חייבת להודות שאין זה אומר שאני חושבת שלא אעשה זאת שוב בחיי" (עמ' 118, 20.11.06). בשלב זה אנה מלווה כבר על ידי מטפלת מתנדבת.

אנה מזכירה ברפרוף לקוח, שפיתחה כלפיו רגשות. כשהיא מרגישה שיתכן והיא עלולה להיפגע רגשית, היא מתכדרת ולובשת שריון הגנה על מנת להבטיח את שלומה "אני לא צריכה אותך בחיי. אתה מטורד. אתה מחליש אותי ולא מעצים אותי...אני לא צריכה אותך כדי להרגיש אהובה...אני לא צריכה לייסר את ליבי על אהבה לא בריאה שהיא חד-צדדית...אין לי דמעות בשבילך, נגמרו לי מאגרי הצער..." (עמ' 114-115, 10.11.06).

ב- 22.2.07, יומיים לאחר שעזבה את הזנות, היא מתארת באופן מפורט את האינטראקציה שלה עם אסף, הלקוח בו התאהבה. סביב הקשר המורכב, המלווה בפחדים הדדיים סביב נטישה, אובדן, בגידה, ואיום בחוסר שליטה, נחשפים יותר ויותר החלקים הרגשיים של אנה. הפרק כתוב באופן רגשי יותר, "מלא", זורם, וללא בריחות לטכני. היא מאפשרת לתקווה לבצבץ, לרכות להופיע ולגמישות להציץ. מופיעה תמונה תקינה של חיזור בין בני-זוג- התכתבות, משלוח תמונות, שיח על רגשות וחשיפה הדדית. "אמרתי לו בטלפון שאני חושבת עליו וזה נעים" (עמ' 136, 22.2.07).

עתה אנה חשה במחסורן של חוויות רגשיות כמו חברת בני גילה, ולא רק בחסרונם של דברים חומריים. על אף שאין לסיפור הזה 'סוף טוב', היא עמדה בו עד לפרידה הצפויה, והייתה שם במקום של כאב הפרידה ללא ניתוק רגשי "מייחלת שהכאב בלב שלי מהפרידה המתישה הזו יעבור מהר ושאשכח אותו" (עמ' 143, 6.3.07). גם לאחר שכתבה על הפרידה הפורמאלית, היא ממשיכה לכתוב על הפרידה. כלומר, הניתוק שהיה אופייני כל כך לאורך הספר, האתנחתאות הטכניות-נעלמו. אנה ממשיכה להיות ולהתחבר למקום הרגשי.

איגוד ישראלי לפסיכותרפיה

הצד המואר של הירח - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/ נעמה בר-שדה

היא מפרטת בפרק מה-11.3.07 דברים שנכתבים על אסף, גם אם יש בהם געגוע לניתוק, ואומרת "עד שלא אסיים להתגעגע אליך כנראה עוד אתעסק בך, ביני לבין עצמי" (עמ' 143, 11.3.07).

אנה יכולה לבדוק עכשיו דברים אודות עצמה באופן יותר מורכב. ההשפלה עברה היא מושג יחסי.

בתחילת הספר היא משתפת את הקורא בחווית השפלה קשה שעברה, עת אחד מלקוחותיה בקש לבחון אם פיה חף מפצעים "באותו רגע שבו התבונן אל תוך פי הרגשתי כמו סוסה שבוחנים את מצב שיניה לפני שקונים אותה. מרוב הלם לא הגבתי, הבלגתי וחזרתי לעניין שלשמו בחרתי בזנות, להרוויח כסף. ההשפלה באותו רגע התווספה לעמדה שבה אני מושפלת כל הזמן, מעצם בחירתי להתפרנס כפועלת מין" (עמ' 71, 8.6.06).

היא נשארת זמן קצר עם חווית ההשפלה, ומייד אחר-כך עוברת למתקפה על המדינה שלא ממלאת את החסר של הוריה, ושלא הופכת להיות במקומם.

שנה אחר-כך, להיות זונה המתוגמלת כספית באופן הוגן, נחווה עברה פחות משפיל, מאשר להיות מלצרית ולקבל תמורה כספית נמוכה "זו נראית לי תחושה מאוד משפילה לעמוד שעות על הרגליים, להסביר לאנשים על האוכל ושהם ידברו אלי בזלזול ויזרקו לי כמה שקלים אחרי שיתזו אותי שוב ושוב. ואני יודעת שבשעה אני יכולה להרוויח 1000 ₪ וביום...." (עמ' 155, 21.6.07).

כשחזרה באוגוסט '07 לעסוק בזנות במשך תקופה קצרה, כשברקע הקשר עם אסף מוסד לידידות יציבה יחסית, חווית ההשפלה הייתה מחודדת וכוללנית יותר "אי אפשר היה להתעלם מזה שבראש של הלקוחות הייתי שמר שהם קנו ושצריך לספק את הסחורה" (עמ' 157, 12.8.07).

אנה אמנם עדיין זהירה וחשדנית, וכשאסף אומר לה שהיא האדם הקרוב אליו בחיים, היא מופתעת ומקפידה שלא להתלהב.

הצד המואר של הירח - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/ נעמה בר-שדה

ובכל זאת, היא מסיימת את הפרק אודותיו בציטוט דבריה של המטפלת שלה, אשר מציינת כי אינה יודעת 'להיות באמצע', וכי אולי הידידות עם אסף היא סוג של קשר של אמצע.

אם כך הקשר עם אסף, שהיה הקרוב ביותר לקשר בינאישי ממשי ותקין, אפשר לאנה להיות במגע עם רגשותיה, והוא גם זה שאפשר לה, בשילוב עם עובדת היותה בפסיכותרפיה, להינתק ממעגל הזנות.

"נקייה" מזה תשעה חודשים, ולאחר שהוציאה את חסכוניותה עבור שכר דירה על נסיעה להודו, מכריזה אנה על חזרה לזנות ב-12.8.07. בדיעבד מסתבר שזו הייתה חזרה לתקופה קצרה של חודש.

היא שוב נקלעה לקשיים כלכליים, יודעת שבפניה אפשרויות אחרות כמו פנייה בבקשה לסיוע לאמה או לאסף, אבל היא בוחרת בזנות "אני בוחרת בדרך הקשה, הפוצעת נפשית, שוב אני בוחרת בדרך התהום" (עמ' 156, 1.7.07).

בטקסט ישנם רמזים לכך, שברמה הלא מודעת, החזרה לזנות יושבת על רקע האכזבה הגדולה של אנה מגברים בכלל ומן הקשר עם אסף בפרט "כאילו משהו בי נורא מאוכזב מגברים, ואפילו בפנטזיות שלי אין להם מקום...הם לא ראויים" (עמ' 152, 17.5.07). "אין לי באמת כוח לתלותיות שמתעורר בי אחרי הפגישה איתו...וכל הבלגאן הפנימי המיפשי שמתעורר בי..." (עמ' 152, 17.5.07). "הוא נפגש איתי מתי שנוח לו, ואני מרגישה כמו דג באקווריום שלו... הוא לא נקשר רגשית..." (עמ' 153, 25.5.07).

במושגים של תהליך טיפולי, אנה עשתה עם עצמה תהליך משמעותי בזמן קצר, על אף שלא ניתן לברך על המוגמר- קיימת סכנה שהיא תחזור שוב לזנות. בפרק הסיום היא מחזיקה בעמדתה שהסיבה שפנתה לזנות היא מצוקה כלכלית, כי מדובר בהתמכרות ומפנה אצבע מאשימה לציבור.

אולם התבוננות עדינה יותר, רואה את השינויים שחלו בתוכה, את ההתקרבות אל עצמה, ההעזה להרגיש, ההעזה להיות בקשר בינאישי רגשי, היכולת להינתק תקופות מן הזנות.

אין ספק שלפניה עוד דרך ארוכה עם עצמה.

אם מתבוננים בספר מן האספקט הספרותי הטהור ומן ההיבט המקצועי, אפשר להתאכזב ממנו, אך אפשר לברך עליו אם רואים, כיצד דווקא ההיבטים הפחות

הצד המואר של הירח - סיפורה הדיסוציאטיבי של נפגעת מעגל הזנות/ נעמה בר-שדה

חזקים שלו משרתים את המטרה למענה נכתב. סיפורה של אנה הינו סיפור פרטי, אולם מייצג דינאמיקה של קבוצה. אני בוחרת להימנות על המברכים.

© כל הזכויות שמורות למחברת

